

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 100

číslo: 8

23. února 2020

Cena: 8 Kč

Pohodlné i složité cesty do církve, ovšemže do té naší, československé (husitské)

Tak asi jsem si představovala zastřešující nadpis hrstky příběhů na toto téma. Zprvu se mi zdálo, že by to mohl být docela nosný nápad, že by kde-kdo mohl, a snad i chtěl, přispět svým osobním příběhem do takového volného seriálu. Ale čím víc jsem nad tím přemýšlela, tím složitěji se jevil podobný úkol.

Nejjednodušší, ale ne nutně nejlepší cesta, je prostě narodit se do dobré věřící rodiny. Ale na mnoha příkladech se ukazuje, jak málo si vážíme věci, které jsou pro nás samozřejmostí, které jsme dostali bez jakéhokoli úsilí a snažení. Jak snadno se vyhazují svačinky do koše, dokud nepoznáme hlad, jak snadno hazardujeme se zdravím, dokud se nám to ošklivě nevyvstí. Ale když začne mentálně dospělý jedinec pocítovat duchovní prázdnotu, když pro sebe začne hledat smysl života a odpovědi na existenciální otázky, a když při tom hledání zkusí propátrat nabídku jednotlivých církví nebo když se mu dostane nabídka do cesty řízením, jež považuje za dílo náhody - pak bývá ukotvení mnohem trvalejší a závaznější.

Vlastně mne na tyto myšlenky přivedlo setkání s jednou pozoruhodnou osobou, která přijala křest v naší církvi před dvěma lety, na prahu svého středního věku. Její příběh je neobyčejně zajímavý. Ale já ho nemohu reprodukovat sama, ani po ní nemohu chtít, aby ho vyprávěla na stránkách našeho týdeníku. Pokud nezůstane autor jen docela na povrchu věci, může se dostat do velmi osobních sfér. A čím jsou nedávnější, tím je to těžší. Ostatně bratr Farský dobře věděl, proč nemáme zpovědnice, zpovědní zrcadla a zpovědníky. Úleva, jakou přináší vyslechnutí laskavým člověkem, je ponechána na bázi dobrovolnosti, stejně jako celibát. Však Pán Bůh ve své dobrotě odpouští i nejtěžším provinilcům, zatímco mnozí konzervativní členové církve nejsou ochotni odpustit nikomu, kdo poněkud vybočuje z řady. Ti by si třeba takové vyprávění mohli vyložit po svém...

A tak jsem se pokusila nabídnout svůj vlastní příběh, který není ani zvláště zajímavý, ani hodný následování. Ale snažila jsem se o největší míru stručnosti a objektivitu, jakých jsem schopna, a o zachycení doby, kterou mi bylo dopřáno prožít v Boží lásce. - *Třeba se někdo připojí?*

Všechny cesty (ne)vedou do Říma

Snad by nám nějaký lingvista vysvětlil, kde se vzalo (v pozitivním tvaru) tohle české úsloví - zda je základ geografický, tedy je míněna slavná italská metropole, anebo římskokatolické duchovní centrum. Mne to napadlo v tom druhém kontextu. Zejména v souvislosti s odstředivými tendencemi a hledáním nových cest víry po první světové válce.

Když jsem zavzpomínala, jak jsem se já sama dostala do lůna československé církve, dospěla jsem k překvapivému zjištění, že se o mne patrně nejvíce zasloužil jeden katolický katecheta z Tachova, a to dřív, než jsem byla na světě.

On totiž prohlásil, že kvůli takové hrstiček českých dětí nebude jezdit do menšinové jednotřídky v Schönwaldu (nynější Lesná). Pan učitel tam byl prvotřídní, dal dětem dobré základy, ale náboženství nevyučoval. Rodiče, vesměs pracovníci finanční stráže a její pan inspektor Váňa, si přáli, aby měly děti úplně vzdělání. A tak se rozhodli, že všichni do jednoho přestoupí k československé církvi, protože její mladý a zapálený farář z Tachova nedbal na nepohodlí při dojíždění v drsném podnebí pohraničního podhůří a souhlasil, že se úkolu ujme.

Podmínky to byly dnes sotva představitelné. Rodiče školáků se museli dokonce dopustit malého podvodu, takové promlčené bílé lži, neboť fingovali pozdější narození jednoho z dospělých, aby bylo dosaženo minimálního počtu žáčků k otevření

třídy. Z německého většinového obyvatelstva byl patrně nejvstřícnější židovský majitel krámků a hospody. Za čas si sousedé všimli, že jsou ti Češi velmi slušní lidé, ale brzo začaly štvance ze strany henleinovců, a bylo po sblížení. Což je ovšem jiná kapitola.

Po záboru Sudet nebyl Karel Váňa s rodinou potupně vyhnán spolu s ostatními Čechy a s antifašisty - našťastí si totiž včas zažádal o přeložení, aby mohly děti chodit do měšťanky. Dostal se tak do Plzně, kde se sice nepodařilo postavit takové krásné sbory naší církve, jako třeba v Brně, ale církev žila velmi intenzivním životem. Zejména za války, kdy bylo veškeré sdružování mládeže zakázáno jen s výjimkou církevních spolků (a kolaborantského Kuratoria). Bratr Jaroslav Fiedler (1913), farář hlavní náboženské obce, byl zářivá osobnost mnoha talentů a se studenty to náramně uměl. Na fáře se scházela „mládež“, mezi níž se vytratil třeba i tu a tam nějaký mladý kantor, a také sestra Fiedlerová měla pochopení pro

Dokončení na str. 2

Patriarcha Církve československé husitské Tomáš Butta
společně s Kulturní radou Církve československé husitské

si Vás dovoluji pozvat k setkání při příležitosti letošního 170. výročí narození

Tomáše Garrigua Masaryka,

kteří se koná pod záštitou předsedy Poslanecké sněmovny PČR Radka Vondráčka
v rámci projektu „Naše a evropská společnost“
v budově Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky v Praze 1, ve Sněmovní 1, v sále 205

v pondělí 2. března 2020 od 16 hodin.

V programu:

úvodní pozdravy a projevy:

Mgr. Radek Vondráček, předseda Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR
Doc. ThDr. David Tonzar, Th.D., Dr. h. c., pražský biskup ČCŠH

přednášky:

ThDr. Tomáš Butta, Th.D., patriarcha ČCŠH:

„Masarykovy ideje a názory v díle představitelů Církve československé husitské“

prof. Pavel Hošek, Ph.D., vedoucí katedry religionistiky na Evangelické teologické fakultě UK Praha:
„Národ a vlastenectví u T. G. Masaryka“

Pěvecké sdružení moravských učitelů, sbormistr Jiří Šimáček

Psali jsme před sto lety

Česká mše sv. sloužena byla v neděli 15. t. m. o 9. hod. (br. Procházka), o 11. hod. zpívaná s přísluhou a s krásnými zpěvy (br. Hoffer), před zpívanou měl krásnou promluvu br. Zahradník-Brodský, v níž případně uvedl, že Pán Ježíš hlásá boj proti sobectví, povrchnosti, pronásledování, klet, zesměšňování byl zákoníky a farizeji, a tak se děje i kněžstvu církve československé, jež hledí kráčet ve světlých šlápějích Kristových, od zákoníků a farizejů církve římské. Pěkně promluvil o důležitosti povznesení válkou ohrožené mravnosti a idealisování života našeho kvasem křesťanství. - Dne 11. února navštívil náš chrám Páně spolek českých matek a hospodyň za vedení spisovatelky R. Machové. Výklad o dějinách kostela sv. Mikuláše, jakož i hnutí církve českosl. podal za účastenství plného chrámu br. P. Dlouhý-Pokorný. Modlitbou Třebízského za vlast a požehnáním byla prohlídka skončena. - Na Popeleční středu měl o půl 5. promluvu br. Dlouhý-Pokorný a zpívanou mši sv. (Pán Ježíš sloužil první mši sv. při poslední Večeři - večer.) br. Hoffer, po té udělován popelec několika stem lidu; vše česky. Kostel byl přeplněn...
Právo národa 19. 2. 1920, s. 6

Ohlédnutí za prožitými roky v hradecké diecézi

11. ledna se mnozí zúčastnili bohoslužby CČSH v chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze či alespoň sledovali její průběh a poselství v televizním vysílání při příležitosti oslav 100. výročí založení naší církve. Toto výročí však nemá připomínat jakákoliv, byť sebevýznamnější jednorázová akce. Oslavy se nekonaly jen v Praze, ale ve všech regionech, tedy i v Hradci Králové. Východočeské biskupství pozvalo k přednášce autora článku, který připomněl okolnosti, za nichž k založení CČSH došlo.

Značné impulsy přinesly výsledky 1. světové války a zvláště pak vznik Československé republiky. Prezident Masaryk, státní orgány i reformní katoličtí kněží navázali na tradice naší státnosti, tedy na učení M. Jana Husa, J. A. Komenského a českých bratří. Modernisté požadovali liturgii v národním jazyce, zrušení povinného celibátu a demokratizaci církve. 8. ledna 1920 bylo sestaveno provolání Národu československému a 11. ledna bylo přečteno z kazatelny chrámu sv. Mikuláše Prohlášení o založení Církve československé.

Na těchto událostech měl největší podíl 1. patriarcha Dr. Karel Farský a jeho stoupenci. Dr. Farský velmi usilovně pracoval, navazoval i první mezinárodní ekumenické kontakty r. 1925 ve švédském Stockholmu a v USA. Vzrůstal počet věřících i duchovních, stavěly se nové sborové budovy, za jeho patronace vyrostla bohoslovecká kolej v Dejvicích. Intenzivně kázal, psal, vyjížděl na pastorece a to vše podlomilo jeho zdraví, takže zemřel v červnu r. 1927 v nedožitém věku 47 let. Druhým patriarchou byl zvolen

Gustav Adolf Procházka, farář v Jenišovicích u Turnova, který stál rovněž u zrodu CČS. Stal se biskupem východočeské diecéze (1923-1928) zpočátku se sídlem v Turnově a od r. 1925 v Hradci Králové. Vše vznikalo za obrovského nadšení, počet příslušníků církve stoupl na 700 tisíc, rostl počet sborových budov. Rozvinuly se laické iniciativy, hnutí mládeže a sociální aktivity. V roce 1924 byla v Hradci založena Jednota mládeže, která vedla mladé ke kultivovanému životu (akademie, náboženské a přátelské večírky, nácvik až 8 divadelních her za rok, literární hudební soutěže, recitace, zpěv i sport). R. 1935 měla Jednota ve 2-3 sekcích 102 mladých členů! Od r. 1931 byl Procházka viceprezidentem Světové aliance pro mezinárodní přátelství prostřednictvím církví, Theological School v Chicagu mu udělila čestný doktorát teologie. Spolupracoval s ním i druhý východočeský biskup Kordule (ve funkci v letech 1928-1940). V této době byl také v letech 1926-1929 stavěn hra-

decký chrám kněze Ambrože dle projektu Jos. Gočára, který v Hradci postavil řadu významných staveb. Slavnost se stala dostaveníčkem bratří a sester českého východu, ale přijeli i delegáti z Prahy, Loun, Zdic, Brna, Kyjova a dalších míst. V čele průvodu byla nesená státní vlajka, za ní nesen sestrami v národních krojích věnec, jenž byl položen u sochy prezidenta Masaryka. Pak šly děti v krojích i bez krojů a následovalo 36 husitských praporů náboženských obcí. Slavnost v nádvoří sboru byla zahájena fanfárami z Libuše, do chrámu vstupovali lidé za zvuků písně Ktož sú Boží bojovníci a následovala bohoslužba.

Na konci 1. světové války si lidé slibovali, že již nikdy nepřipustí další válku, ale tyto představy se ukázaly jako příliš idealistické. Od r. 1933 rostl v sousedním Německu fašismus, který gradoval v září 1939 vypuknutím hrozného 2. světové války. Významná byla i té době v církvi činnost sociální, například formou finanční podpory chudým či věcných darů. Zdravotně se zaměřovali na boj s nebezpečnou tuberkulózou. Před Vánoci r. 1937 bylo poděleno 183 dětí a 27 chudých rodin. Situace církve a patriarchy Procházky byla stále obtížnější. Například v Hradci Králové byly zajišťovány byty a práce pro asi 50 rodin, které přicházely z pohraničí a ze Slovenska. Tyto starosti podlamovaly zdraví patriarchy Procházky, který uprostřed války r. 1942 zemřel. Německá správa nedovolila volbu dalšího patriarchy. Běsnění hitlerovských okupantů si za války vyžádalo mnoho obětí i na životech příslušníků hradeckého sboru – konkrétně 33 osob, k nejznámějším z nichž patří student Karel Šimek (zastřelen 30. 4. 1945). Přednášející připomněl 3. patriarchu F. Kováře, který byl instalován až r. 1946 a setrval v úřadu 15 let. Byla to doba nadšení, ale i velkých komplikací, kdy v době vlády prezidentů Gottwalda a Zápotockého sílily útoky na církev. K zlepšení situace

došlo v souvislosti s politickým uvolňováním v 60. letech, kdy byl patriarchou M. Novák (1961-1990). S ním spolupracovali východočeští biskupové J. A. Tabach, B. Skalický a J. Pochop. Patriarcha M. Novák s biskupem J. Pochopem řešili těžkou situaci v Novém Městě n. Metují, když byl obviněn z nedovoleného podnikání farář Jos. Kosinka (babičkám pomáhal se zřizováním urnových míst a řešením situace vdov), byl zatčen a ve vyšetřovací vazbě v H. Králové ve věku 63 let zemřel. Výrazně se proměnila situace po r. 1989 v souvislosti s občanskou i náboženskou svobodou, kdy v čele církve byli patriarchové V. Štěpánek (1991-1994), J. Špak (1994-2001, v rámci ekumenismu přijat papežem Janem Pavlem II.) a J. Schwarz (2001-2005). S nimi spolupracovali biskupové J. Tuček a Š. Klásek. To neznamená, že by se jednalo o dobu bezproblémovou. Patriarcha Schwarz neuměl naslouchat hlasům zdola a r. 2005 pod tlakem okolností rezignoval. Správcem církve se do nové volby se všemi právy patriarchy stal královéhradecký biskup Š. Klásek. Osmým patriarchou byl r. 2006 zvolen Tomáš Butta, který předtím působil např. v Semilech a Turnově, od r. 2000 také na Husitské teologické fakultě UK. R. 2015 se účastnil poutě do Říma spojené s bohoslužbou smíření a návštěvou současného papeže Františka. Po Š. Kláskovi se stal r. 2013 osmým královéhradeckým biskupem P. Pechanec, který je ve službě dosud. Přednášející připomněl, že ani na poslední jmenované nečekají lehké úkoly: např. v souvislosti s odlukou církvi od státu řeší dotyční úlohu stoupající ekonomické soběstačnosti. O porozumění patriarchy T. Butty, biskupů P. Pechance a Š. Kláska i farářky F. Kláskové a dalších svědčí budovaná zvonohra a pokračující aktivity (celoroční oslavy 90. výročí hradeckého sboru, songové bohoslužby, letní tábory, práce s mládeží, tematická setkávání ...). **Čestmír Brandejš**

Je jenom jedna skutečná autorita

Martin Chadima: G. A. Procházka - II. patriarcha CČS(h) a jeho doba. Vydala královéhradecká diecéze Církve československé husitské 2019.

Nedávno jsem byl dotázán, abych při srovnání s katolickou církví poukázal na zvláštní charisma CČSH. Po chvíli váhání jsem uvedl: mimořádný důraz na svobodu, která plyne z následování Krista, a mimořádný důraz na osobní vztahy, které upozaďují církevní instituci, neboť instituce má sloužit obecnosti. Z toho vyplývá řada věcí, z nichž zmíním jen několik. Například nevelký respekt vůči církevním autoritám. Patriarcha CČSH nebude mít nikdy takovou autoritu jako papež, autorita biskupů této církve se nikdy nevyrovná autoritě katolických biskupů a autorita jejího kněžstva autoritě katolického kněžstva. Je jenom jedna skutečná autorita, jeden Pán, Kristus. Hledat ji v jakýchkoli světských, ale i církevních autoritách, je osídlné. Tím neříkám, že poslouchání církevních autorit je nebiblické. V Písmu paradoxně nalezneme i místa, ve kterých je poslušnost pozemským autoritám takřka totéž, co poslušnost Bohu. Za biblické tak lze považovat obě roviny, neposlušnost i poslušnost, které stojí v dialektickém napětí bez kompromisu vůči sobě. Co si počít s těmito paradoxními nesrovnalostmi? Dle mého mínění lze udělat jen to, co udělali autoři biblických textů, tj. nechali neposlušnosti i poslušnosti své místo v životě církve, a tím ukázali, že k duchovnímu životu patří i určitý zápas o identitu, který v různých situacích vyžaduje různá řešení. K tomu je však třeba hned podotknout, že CČSH, která vznikla z útěku před autoritářstvím, bude pravděpodobně vždy vidět svoje místo spíše na straně odporu vůči autoritám, než na straně poslušnosti, alespoň pokud si bude chtít svoje zvláštní charisma zachovat. Její duchovní cesta bude vždy dlážděna bojem o svobodu, se kterou nikdy nebude hotova, stejně jako nikdy nemůže být hotova s následováním Krista. Kdybych měl použít příměr z ekleziální fauny, řekl bych, že věřící CČSH se vždy budou vnímat spíše jako „obežřetní hadi“ (Mt 10,16), než jako ovce (J 21,17), které se nechávají poslušně vést svým pastýřem.

Se zdůrazňováním svobody, s důrazem na následování jediného Pána a s upozaďováním pozemských autorit se pojí i určitá slabost církevní instituce, jejíž význam je navíc umenšován zdůrazňováním obecnosti s Kristem a osobních vztahů, jimž má církevní instituce sloužit. Právě obecnost lidí v církvi je kvalifikovaným místem zpřítomnění Ježíše Krista. „Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ (Mt 18,20) Slabou institucí ovšem není třeba vnímat jako handicap, ale jako zvláštní charisma. Pokud je v instituci zakořeněno jasné vědomí její služební funkce, pokud se v ní uplatňuje důvěra v samostatnost, svobodu a odpovědnost jejích členů, pokud se to v ní nepřehání s byrokratismem a legalismem, pak je v ní i dostatek místa pro působení Duchu Kristova. Příliš velká poslušnost a úcta k instituci odvádí pozornost od Krista, který k nám přichází v bližním, a adorování institucí a jejich úřadů se často mění v násilí a idolatrii. Silná instituce zbavuje jedince odpovědnosti, její členové jsou vnímáni jako stádo, které je třeba pást.

Příběh Gustava Adolfa Procházky z perspektivy jeho působení v církvi je jedinečným příkladem tohoto duchovního boje o autoritu a novou kvalitu osobních vztahů. Svoboda má svou cenu, a pokud chce člověk ze sebe shodit jho nesvobody, musí za to často draze zaplatit. Procházka tuto zkušenost prodělal během svého života nejednou. Když si zvolil dráhu duchovenského povolání, musil přijmout život v celibátu, když zplodil dítě se svou milou, musil se s ní i se svým dítětem rozloučit, když začal prosazovat církevní reformy, střetl se s nepřátelstvím a odporem, když spoluzakládal novou církev, přišel o finanční prostředky a čelil trestnímu stíhání, když se chopil organizátorské iniciativy při budování svého vikariátu a později diecéze i celé církve, setkal se s odmítnutím své vlastní osoby jako netolerantní a autoritářské. I když nelze považovat všechny volby G. A. Procházky za šťastné, je nutné konstatovat, že se mu dařilo udržovat, posilovat i rozvíjet snahy nové církve v mladé republice.

Dlužno podotknout, že kniha Martina Chadimy o druhém patriarchovi Církve československé je dílem postaveným na mnohaleté práci s archiváliemi různého druhu (korespondenci, osobními vzpomínkami, poznámkami z deníků či zápisy ze schůzí) zasazeným do širšího kontextu předzvěsti schizmatu, vzniku a vývoje CČS v první polovině 20. století. Kniha tak vhodně doplňuje a podstatně rozšiřuje dosavadní znalosti z dějin CČSH a v tomto ohledu jí bude jistě věnována patřičná pozornost. To, co zvláště oceňuji na knize o G. A. Procházce, jsou vypravěčské schopnosti autora, jemuž se podařilo vytvořit z nashromážděného materiálu příběh, který dokáže čtenáře táhnout do děje, v kterém si čtenář ujasní, oč Církvi československé šlo a s jakým entuziasmem svoje dílo ve společnosti prosazovala. **Jiří Vogel**

První publikace vydavatelství královéhradecké diecéze CČSH vyšla před 5 lety. Za tu dobu jsme vydali 17 publikací s registračním číslem ISBN. Většinu publikací nabízí náš hlavní distributor Kosmas, dále Karmelitánské nakladatelství a prodejna Blahoslav. Všechny publikace (kromě vyprodaných) jsou k dostání v sekretariátu KH diecéze v Hradci Králové, blíže se s nimi můžete seznámit na <http://www.ccschk.cz/vydane-publikace/>. Posledním vydáním titulem je publikace Martina Chadimy G. A. Procházka - II. patriarcha CČS(h) a jeho doba. **JP**

Brněnská diecéze Církve čs. husitské zve na:

Vikariátní konferenci
27. 2. 2020
 středisko Zahrada / Lipová 26, Brno

9:00 pobožnost
 Šárka Chytilová, farářka v Brně-Řečkovcích

9:30 Hledání nových obzorů CČSH
 Lukáš Bujna, farář v Sokolově a kaplan v pečovatelském domě

11:00 Vikariátní a diecézní záležitosti

www.ccsnbrno.cz

Z ekumeny

SVĚTOVÁ RADA CÍRKVÍ ZOPAKOVALA SVOJE STANOVISKO K ANTISEMITISMU SRC zůstává neústupná ve svém vnímání antisemitismu jako neslučitelného s vyznáváním a praktikováním křesťanské víry.

Již na svém zakládajícím sněmu v roce 1948 SRC označila antisemitismus jako hřích proti Bohu a lidskosti. Od té doby má SRC za sebou dlouhou historii práce pro spravedlnost a mír pro všechny lidi na Blízkém východě, Palestinu a Izrael nevyjímaje.

„SRC již dlouho potvrzuje právo státu Izrael na existenci, v rámci jeho mezinárodně uznávaných hranic,“ vysvětluje generální tajemník SRC Olav Fykse Tveit. Co se týče nedávných paušalizujících obvinění, podle nichž SRC - spolu s Amnesty International a Human Rights Watch - „často sklouzávají do antisemitské zóny“, Tveit namítá: „Kategoricky odsuzujeme veškeré násilí a marginalizaci na základě náboženství, příslušnosti k etnické skupině, rase nebo na základě jakékoli jiné dimenze lidské identity a souvaznosti.“ „Problematické jsou tendence některých skupin tvrdit o legitimní kritice politiky izraelské vlády, že je motivována antisemitismem,“ řekl Tveit.

V červnu 2019 se SRC sešla s Mezinárodním židovským výborem pro mezináboženské konzultace (IJIC) nad tématem „Normalizace nenávisti: současné výzvy pro židy a křesťany.“ Tveit zdůraznil společný úkol sledovat, jak mohou všechny náboženské skupiny a jejich vůdci čelit normalizaci nenávisti ve fyzické i verbální formě a že by křesťané i židé měli ukázat sdílené hodnoty tím, že budou tento problém řešit společně.

Jako odpověď na výzvy IJIC a dalších, aby přijala definici antisemitismu od Mezinárodní aliance pro připomínku holokaustu (IHRA), zopakovala na červnovém setkání SRC svoje stanovisko, že by „uvítala dostatečně přesnou a dostatečně široce akceptovanou definici antisemitismu, která by jasně identifikovala případy zavrženíhodné nenávisti vůči Židům jako takovým, aniž by upírala právo na legitimní kritiku vůči jednání jednotlivců, skupin nebo izraelské vlády, která je pak neprávem nazývána „antisemitskou“. „Definice IHRA je však zkrátka příliš vágní“ a „nesplňuje podstatný smysl definice, tedy vymezit hranice jedné věci a odlišit ji od jiných. Neposkytuje východisko, které by umožnilo odlišit legitimní, byť důraznou kritiku konkrétních politik či jednání izraelské vlády od „hřichu“ antisemitismu.“

Zdroj: www.oikoumene.org, přeložila Kateřina Vítková

Zprávy

Zemřel bratr farář Bohumil Klásek

Ve středu 5. února 2020 zesnul ve věku 89 let bratr Bohumil Klásek, farář CČSH. Bratr farář sloužil jako duchovní v náboženských obcích Louny, Solany, Liberec-Jih, Frýdlant, Hrádek nad Nisou, Rumburk, Varnsdorf, Holohlavý, Chlumeč nad Cidlinou, Hradec Králové-Kukleny, dále jako vedoucí tajemník Diecézní rady a naposledy jako duchovní při Diecézní radě v Hradci Králové. Za jeho celoživotní obětavou službu jsme poděkovali při rozloučení v pondělí 17. února ve Sboru kněze Ambrože v Hradci Králové.

Zemřela sestra ThDr. Jiřina Kubíková

Dne 6. února 2020 zemřela ve věku nedožitých 90 let sestra ThDr. Jiřina Kubíková, duchovní CČSH, emeritní profesorka na Husově československé bohoslovecké fakultě v Praze. Sestra ThDr. Jiřina Kubíková vykonávala duchovenskou službu v náboženských obcích v Aši, Karlových Varech, Praze – Michli, Holešovicích, Vyšehradě, Starém Městě, Libni a Malé Straně. V letech 1976-77 působila v ústředí církve jako přednostka I. odboru úřadu patriarchy, a v letech 1980-90 se věnovala pedagogické činnosti na Husově československé bohoslovecké fakultě v Praze, na katedře praktické teologie. Rozloučení se konalo 18. února 2020 v Husově sboru Církve československé husitské v Praze 7.

o délce 195 cm, výšce 90 cm. V nejširším místě má lavice 50 cm, je třeba připočítat nástavce z obou stran. Odvoz možný ihned. **rsr**

Vegetariánství a židovská etika

Přednáška absolventky oboru judaistiky na HTF UK, studentky Abraham Geiger College v Berlíně a budoucí rabinky K. Kohoutové představí základní koncepty týkající se etického stravování v židovství od nejstarších dob po současnost. **Dne 25. 2. v 18 hodin, auditorium OVK, Maiselova 15, Praha 1. Vstup volný. red**

Kostel sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí

Koncerty únor a březen 2020

sobota	1. 2. 2020	17:00
pátek	7. 2. 2020	17:00
sobota	15. 2. 2020	17:00
pátek	21. 2. 2020	17:00
sobota	29. 2. 2020	17:00
pátek	3. 3. 2020	17:00

SAINT NICHOLAS CHAMBER SOLOISTS

Michal Hanzal – varhany
Martina Bauerová – soprán
František Bílek – trubka

J. S. BACH – Toccata and Fugue in D Minor
G. F. HÄNDEL – Messiah
A. VIVALDI – Gloria
C. SAINT-SAËNS – Ave Maria

Změna programu vyhrazena.

SAINT NICHOLAS CHAMBER SOLOISTS

Církev československá husitská nabízí pracovní uplatnění na plný úvazek v pozici

Správce rekreačního zařízení Betlém v Janských Lázních

<http://www.betlempenzion.cz/>

Kvalifikační předpoklady:

organizační schopnosti
dobrá uživatelská znalost práce s počítačem
alespoň základní znalost anglického nebo jiného světového jazyka
technické dovednosti, aktivní přístup

Nabízíme:

pracovní poměr na plný úvazek, ubytování,
k pevné mzdě také variabilní složku ohodnocení dle dosažených
výnosů, služební automobil, možné pracovní uplatnění
i pro partnerskou dvojici

Příhlašky s životopisem a vyjádřením motivace a zájmu o tuto pozici je možné zasílat na adresu personalistika@ccsh.cz do 15. března 2020.

Pro více informací o pracovní náplni správce RZ Betlém lze kontaktovat Mgr. Petr Číška, ředitele IEP CČSH, petr.cisko@iepcsh.cz, tel: 734 390 575.

Cesty víry

23. února se v pořadu České televize Cesty víry dozvíte mimo jiné i o slavnostním otevření nových prostor Domáčího hospice Athelas v Písku. Záznam bude dostupný

v archivu. A my vás o akci též budeme více informovat **red**

Inzerát - Louny

NO Louny nabízí za odvoz 5 kostelních lavic ve velmi dobrém stavu

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

O lásce k nepřítelům

Vypisujte si písmenka z horní tabulky v pořadí daném čísly v dolní tabulce.

J	E	Y	O	S	N	T	A	Ó
L	E	A	D	E	Y	I	Y	E
K	J	B	B	D	O	E	K	E
D	K	N	T	S	L	U	O	K
V	O	D	N	A	A	C	T	O

22	5	31	11	39	14	43	33	3
16	44	25	24	7	41	17	9	23
40	18	1	37	10	25	36	20	38
8	26	35	6	34	30	2	27	12
32	13	21	28	19	15	45	6	42

(Řešení z minulého čísla: Pokud přinášíš svůj dar na oltář a vzpomeneš si, že tvůj bratr má něco proti tobě, nejprve se s ním usmíř.)

Jana Krajčířiková

Autor kresby: Tomáš Altman

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6
Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktori: Mgr. Josefina Hudcová, Mgr. Ervín Kukuczka, grafik Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz
Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna. Distribuce: ADLEX, spol. s r.o. Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00
Předplatné: Mgr. J. Wendlíková, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz. Reklama: tel. 220 398 117

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

